

פרולוג

"יואלי, הולכים". מרדכי מסדר לו את הצווארון, מיישר לו את השטריימל.
"ברגל ימין, ובמזל טוב".

"אני לא יכול, מרדכי, לא מסוגל". יואלי מנענע בראש, בוכה. "אני לא יכול
ללכת ככה לחופה". הוא שולח חצי מבט לאבא של הכלה שלו. נבוך מהדמעות
שלו, נבוך מהכל.

"זה מה שאבא שלך רוצה, יואלי". השווער שלו אומר לו. "שתלך לחופה
בשמחה, ברגל ימין".

"אני יודע, הכל אני יודע". הוא לוקח טישו מהחפיסה שעל השולחן, מנגב את
העיניים. הוא בכלל אמור לבכות מהתרגשות ומשמחה, לא מצער. "ואני לא
מצליח". הוא רוצה את אבא שלו לידו.

"מה יעזור לך, יואלי?" מרדכי מתקרב אליו. "אתה רוצה שננסה
להתקשר אליו?"

"אולי, כן". אולי עוד ברכה מאבא שלו תיתן לו כוח לצעוד לחופה בלעדיו.

"ננסה רגע". מרדכי יוצא לכיוון צד הנשים של האולם. אשתו והשוויגער שלו
 כבר עומדות לצד כסא הכלה, מחזיקות עששיות.

ללי מבחינה בו, מסמנת לאמא שלה ושתיהן ניגשות אליו. מנגינה של חופה

מלווה אותן, ומבטים של נשים שלא מבינות לאן אמא של החתן הולכת. "קרה משהו, מרדכי?" דיתי נבהלת.

"יואלי לא מוכן ללכת לחופה. הוא רוצה שננסה להתקשר לשווער". הוא מסביר לאמא של ללי.

"אני לא בטוחה שהוא בכלל יוכל לדבר בטלפון". מרדכי לא ראה את בערי היום, לא ראה באיזה מצב הוא. "אפשר לנסות". היא חוזרת פנימה להביא את הטלפון שלה. האולם מואר, חגיגי. הכל בדיוק כמו שבערי רצה שיהיה, אבל הוא לא כאן כדי ליהנות מזה.

"שלום, זו רוטנר. רציתי לדעת אם אפשר להעביר לבעלי את הטלפון. אנחנו בחתונה של הבן שלנו עכשיו, והוא רוצה מאוד לדבר עם אבא שלו". ולכיתסבירי לגויים האלה משהו.

"תמתיני רגע". היא הולכת, וחוזרת לטלפון דקה אחר כך. "הוא לא יכול לדבר, גברת רוטנר".

"מה הכוונה לא יכול? הוא ישן או מה?"

"הוא לא במצב שהוא יכול לדבר כרגע. מעבר לזה אני לא יכולה לענות לך בטלפון. אני מתנצלת".

"את יכולה בבקשה להגיד לי מה איתו ולמה הוא לא יכול לדבר?" דיתי מתחילה לפחד פתאום, ולמה התזמורת ממשיכה לנגן מנגינה של חופה אם אף אחד לא צועד לשם בינתיים?

"אני לא יכולה לתת לך מידע, גברת רוטנר. אני מתנצלת".

"תודה". דיתי מנתקת, עוד יותר לחוצה ממה שהייתה קודם.

"מה, אמא?" ללי מסתכלת על הפנים של אמא שלה. אמא של החתן, שאמורה להיות שמחה וזורחת, ונראית רחוקה מזה מאוד.

"טאטי לא במצב שהוא יכול לדבר". היא חוזרת על המילים שאמרו לה.

"ואת דואגת מאוד". גם ללי בעצמה דואגת מאוד.

"מאוד מאוד". היא מסתכלת על מרדכי. "תגיד ליואלי שלא הצלחנו לתפוס שם אף אחד". זו רק חצי אמת, אבל במצב הזה, עדיף לשמור את החצי השני

אצלם. "ושאני מוסרת לו שטאטי שולח לו כוח, ושמחה, ואת כל הברכות שהוא בירך אותו קודם. ואני מחכה לו כאן עם הכלה שלו, תגיד לו". היא טופחת בממחטה רכה על העיניים הדומעות שלה.

"השם יעזור". מרדכי נאנח, מסתובב ללכת לכיוון הגברים.

ואז מבחין בשני שוטרים שנכנסים לאולם, מחפשים משהו. מישהו.

"לגשת אליהם?" מרדכי שואל.

"לא, לא, תודה. אתה לא מדבר את השפה. אני אגש". רק שברגמן לא יראו, שאף אחד לא יראה. מספיק מה שקרה עד עכשיו.

"אפשר לעזור לכם? אני גברת רוטנר, זו החתונה שלנו". היא מנסה להישאר בטוחה וזקופה, כמו שבערי היה רוצה.

"אנחנו מיחידת הליווי". אחד מהם מראה לה תעודה. "אנחנו מחפשים את מר יוסף בער רוטנר".

"ואתם מחפשים אותו כאן?" מישהו לא עדכן אותם.

"כן. אנחנו אמורים להחליף את שני השוטרים שהגיעו איתו לכאן". הוא עונה לה.

"אין שום שוטרים שהגיעו איתו לכאן". היא רועדת. "ולצערנו הרב, גם הוא לא הגיע לכאן". ומי יודע מה איתו בכלל.